

LAPIS József

Üzenet. Haza

Mellemre vonom nagymamám
kendőjét, szürke haját.
Görcsös gyöngédség,
hogy eltűnhet az, aki
mindent túlélte.

Három évre vitték el
ifjú házasként
kis munkára
a Donyec-medencébe.
Férjét
másfél év után
nyomta agyon a bányá
súlya.
Ezután is bírni,
Valahová
haza
jönni.

A falusi iskolában
gyerekként
rendre
így kezdte a napot:
hiszek egy Istenben
hiszek
egy
házában,
hiszek
Magyar
ország
feltámad
ásában
Ámen.
Miklósnak nevezte elsőszülött fiát,
és szarkalábak nőttek a szeme alá.

Erdélyben kétszer járt,
míg
mint cérnát a tű fokán,
átfűzte rajta,
s visszahozta a kényszer.
Úgy emlékszik,
Kolozsváron a marhavagon
rövid időre megállt.

Nincsen többé kendő,
szürkeség,
rég nincs ifjúság.
Húvös föld alatt van,
avar nem lepi mellét.
Sarjad benne a legtürelmesebb halál.

Eltűnt szöveteiből a hegyek
átöröklött hidege,
ereiből a vonalakon túlról
eredő folyók
emléke.
Bomlik a szik árvasága,
a lapályok unalma
hideg őszi vizek alatt.

Kéreg nőtt a sebekre,
s az elkótyavetyélt test
hasad a varratoknál.
Elfoszlik lassan a szívburok.
Nem marad,
csak egy ferdülő csigolya
a gerinc közepén.
A szem megőrzött homálya.

Velünk maradtak
a lesütött szemű utcák.